

Uebersetzung zwei Gulden für jeden Bogen, wobei aber wenigstens dreissig Zeilen auf eine Seite u. sechzehn bis achtzehn Silben auf eine Zeile zu rechnen sind.« Dle tohoto předpisu honoroval se tedy vlastně písemný překlad jednotlivých, zvláště kvalifikovaných stránek. Při poradách o platném nyní tr. řádu nějaká změna těchto předpisů mimo výši honoráře zamýšlena nebyla; právě uvedená kvalifikace jednotlivých stránek pouze vynechána, takže dlužno dnes honorovati každou stránku bez ohledu na počet řádků a slabik v nich. Jinak byl převzat předpis § 366. doslova do § 385. odst. I. tr. ř. platného. Za to však byl vsunut odst. II. o z v ý š e n í normálního honoráře a praví se v materialích výslovně: »Die weiteren Aenderungen dieses letzten Paragraphes (nynějšího § 385.) beziehen sich **nur** auf die Preisaussätze für die Entlohnung.*) Honorování dle stránek, arcif bez kvalifikace jich, tedy zůstalo.

To arcif popříti nelze, že odměna za překlad, jak ústní tak písemný, v § 385. tr. ř. stanovená, jest vzhledem na dnešní poměry pranepatrná a že třeba v tom směru novým předpisem zjednatí nápravu. Leč soudcové cestou judikatury nápravy zjednávati povolání nejsou.

Odebrání putny ženštině, na dráze uhlí kradoucí, za účelem zjištění totožnosti zlodějky jest úředním jednáním, případně služebním výkonem dotyčného železničního zřízence. (Rozh. 21. listopadu 1908, Kr III. 105/8.)

Rozsudkem zemsk. trestního soudu v Brně uznány obžalované F. J. a V. S. vinnými zločinem veřejného násilí, jak naznačen jest v §. 81. tr. z. a přestupkem nedokonané krádeže dle §§. 8., 460. tr. z. Jejich zmateční stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta.

D ů v o d y:

I když zní prosba zmateční stížnosti, aby stěžovatelky byly obžaloby dle §. 81. tr. z. nadobro sprostěny, přivádí se v kontextu přece ku platnosti pouze zmatek podle č. 10. Šu 281. tr. ř. dovolaný co do čísla, a sice v ten rozum, že byl čin obžalovaných neprávem kvalifikován jako zločin podle §. 81. tr. z., kdežto v pravdě zakládá jen přestupek dle §. 312. tr. z.

Pokud zmateční stížnost, provádějíc materiální tento zmatek, popírá, že si obžalované byly při útoku, obráceném proti F. L., vědomy jeho služebního výkonu, že úmysl jejich čelil k tomu, výkon

*) Mayer v uv. spise I. str. 959.

takovýto zmařiti a že vůbec házely po L. v době, kdy se chtěl putny zmocniti, stačí poukázati na opačná zjištění rozsudku, podle kterých házely obžalované po L. kamením vědouce, že se týž nachází ve výkonu své služby jako výhybkář a v úmyslu, aby tento služební výkon, totiž zjištění alespoň jedné ze zlodějek uhlí odebráním jí putny, zmařily. Uvedené provedení zmateční stížnosti jest tudíž podle §§. 258. a 288. č. 3. tr. ř. nepřipustným potíráním skutkového podkladu rozsudku.

Sluší tudíž pouze zkoumati, může-li býti pohlíženo na odebrání putny, vykonané za účelem zjištění totožnosti, jako na úřední jednání, neb služební výkon železničního zřízence L., což stížnost rovněž popírá. K otázce této bylo rozsudkem, v odpor vzatým, právem přisvědčeno.

Obžalované vkročily na nákladní nádraží proto, aby tam páchaly krádeže uhlí. Dle §u 96. doprav. řádu pro železnice z 16. list. 1851, č. 1. ř. z. ex 1852, jest však osobám, jež ke služebnímu nebo dozorčímu personálu dráhy nenálezejí, neb výslovného povolení k tomu nemají, zakázáno choditi po dráze, příslušných k ní místech, svazích, odvalech, příkopech atd., vyjímaje místa pro obecnostvo určená a tam podrobně vyznačená. Dle §. 102. ibidem jsou zřízenci dráhy oprávněni zadržeti v případech, kde není hned po ruce pomoc policie nebo úřadu soudního, ty, kdož proti tomuto předpisu jednají a kdož napomenutí jejich neuposlechnou, a odevzdati je nejbližšímu z uvedených úřadů za účelem dalšího řízení.

Dle předpisů těchto nelze věru pochybovati o tom, že zřízenec dráhy L. byl ke svému zakročení formálně oprávněn a to jest s hlediska §. 81. tr. z. jedině rozhodujícím. Neboť byl-li L. oprávněn ženské dokonce i zadržeti, byl jistě také oprávněn zjistiti vhodným způsobem jejich totožnost. Prostředkem k tomu mělo mu býti v tomto případě odebrání putny a to bylo — jak jest zjištěno — obžalovaným také známo, to se pokusily násilně zmařiti tím, že házely kamením a také skutečně to zmařily.

Nesprávnosti, jichž prý se při tom L. dopustil, jak tvrdí zmateční stížnost, kterých však soudní dvůr ostatně nezjistil, mohly ženským zavdati snad příčinu ke stížnosti, ale nikterak jim nemohly poskytnouti práva k násilnému odporu. Ss.

Předpisy mor. čeledního řádu z 2. května 1886, č. 53. z. z. nezakládají o sobě ještě onoho dozorčího poměru mezi zaměstnavatelem a čeledínem, jež předpokládá § 132. odst. III. tr. z.; třeba přidružení se rozhodujících konkrétních okolností případu. (Rozh. ze 7. listopadu 1908, Kr III. 87/8.)

Zmateční stížnost, podaná obžalovaným proti rozsudku sborového soudu, jímž byl uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu dle § 132. tr. z., byla nejvyšším zrušovacím soudem z a m í t n u t a.